

ל:

בבל מערבין פרק שלישי עירובין

מסורת הש"ס

עין משפט
גו כצורה

ג א טושיב אחי מי שמי
טושיב:
גא ב מי שמי חבלי מירובין
כלכל ח בוי שמי אחי
מי שמי טושיב:
גב ג ד מי שמי חבלי קרני
ספק ח:
גג ה ד מי שמי חבלי חבלי
טומאה ח ה:

לעזי רש"י

משפטיה (משפטיה) ארון
כלים:

מוקף רש"י

התורה נבי אפטר דמתשיה. כל ולא מני לאוקמה בתרומה ניד כהן
דמו לא מני לאתשלי עליה כדאמר נפקה גזרור מן הירק
(גדרס דף גט). מתקמי בחולין משמע דרוקא בחולין אכל בתרומה אפי'
ניד ישראל לא: ומתפרש עייה
דלכ דבר שהוא משום צנות לא גזרו
עליו בין השמשות והף על גב דרבה
דלוח ליה הכנה אמרין כפירקא
(דף לא): דתפלת היום קונה עירוב
וכותיבה קיימא מ"מ מומר למקן
העכל ללא גזרו עליו בין השמשות
עד שמהל לילה ניכרת וידוע והא
דקאן כנהמה מליקין (שם דף גז).
דסקא חשיכה חין מערפין את הודאי
והיינו כרכנ דר' אפי' קס"ד דר'ך
מתני' דהכא אמה כרבי משום דליכא
משניות טובא דמוקי להו כה"ש לקמן
כרבי וא"ת אס כן אמאי קמני מתני'
אכל לא כעכל הא חוי לתקוני בין
השמשות ואין לומר דהיה אמה
ללא כרבי דמפרין לקמן (דף גז):
רישא רבי וסיפא רבנן ולא פריך
רישא וסיפא רבנן ומציעמא רבי
ועוד דפריך לקמן אכל לא כעכל
פשיטא משמע לדיכא מאן דפליגי
ומיכו * איכא למימר הא דפריך
פשיטא היינו מערפין דמרשא שמעיין
לה דקמני טובא דממלי דמשמע
אכל לא כעכל ח"ל דאינו מועיל מה
שלאו לתקני אלא כמנייה דהוי השתא
לגוס ארס כגון תרומה דמזיא לכהניס
ותיעו דלמר לעיל חין מערבין
כהקדשות אף על גב דאפשר לאתשולי
עלייה: לא נחשדו חבירי.
א"ע: דמשום כבוד שמי שרי כדאמר
כחלשה רבה (יבמות דף גז). היינו
שצריך לאכול אותן פירות בשבת אכל
הכל מעיר דאין צריך לאוכלן בשבת
הוא (דאין מערבין לקמן אלא לדבר
מזה לא החירו לתרום שלא מן
המוקף אלא לכבוד שבת ולא לעורך
מזה אחרת: אלא סומכוס כבר
א"ה ברבנן: והא חתמר מהאי טעמא
נמי נזיר לא יעבר כיון שיון דשבת
הוא לשאול על הגדרס בשבת
כדאמרין פרק מי שהחשיך (שם
דף קט). וי"ל ללגורן שבת ששאלין
כדאמרין התם והאי הו זורק שנת
שיהיה מותר לשמות יין בשבת:
תרגומא אחולה ואוק. וא"ת
ולוקמה נמי כרכנ

דסומכוס והכל לפי מה שהוא ארס
אחולה ואוקן לררכנ מערבין חולה
זוקן כדי מונון דמקליה טפי מסומכוס
דלמחי אפילו כמנייה דלא חוי ליה
מערבין משום דחוי לאתחייי כל שכן
דלמחי מערבין חוי ליה א"ע: דלא
חוי לאתחייי ח"ל לררכנ חין מערבין
לחולה ולזוקן כדי מונון אלא כפעודה
יגיעות דהא כיון דלא כעו מני דחוי
ליה אס כן לחולה חין מערבין נמי
אפי' כמחלל דלא חוי להו אלא לגריאל
ובמדי דלא חוי לדידיה ע"כ שיעורו
כפעודה יגיעות וא"ת גס כמנייה דחוי להו בעינן שיעור סעודה יגיעות
דאין סכרה אלא לררכנ 'ו' שיעורין לחולה ולזוקן א"ר: הכל זה מה שהוא
לדן משמע נמי לאפקוי ישראל בתרומה והא דנקט בתרומת אחולה
ואזוקן הוא הדין דהוה מני למיקטא אישראל בתרומה אלא נקט חולה
זוקן משום דרש"י אריי ציה:

שמערבין לגדול. למי שהוא גדול שביא שמי שערות שמיכי כעניו
ואע"ג דלמחר לא חוי ליה הוואל וחוי לקטן שאינו כר עושין: אכל.
לחמה: מעבוד יום. של ערב יום הכיפורים: כמאן דלא כחנניה.
הא ממני דמשמע שמו יום יום שמיא מודין בעירוב דלא כחנניה: עירוב
כפחורים. היה לזבוב שחורם והלך
וישב כקוף אלפים אמה עד שקנה
שם שניהם שקדש עליו היום וחזר
לנימו: כל כלי שמישו. משמע דאי
לא אפיק כל זכרי שמישו לא הו
עירוב לדידיה: דמישיל אנוניוסיס.
ישאל לחכס יומיר לו נדרו ויהא יין
רואי לו: מוספיל עליה. ויפתח
בחרטה לא נחזונומי לכך ומנן (מיר
דף לא). הקדש טעות חינו הקדש:
הדרא לעכלא. ועכל לא חוי:
וליערוס עליה מקוקס אחר. לנתר
דמתשיל עליה והדרא לעכלא בין
השמשות בשעת קיימת עירוב מלי
למימר פירות עיס לי כמנייה חוי
תרומה על לו ואשתכח דלוחי ליה
קתמא דחמיו ליה: מוקף. סמוך
כמו מקויין כעניו (מילין מו):
שקומכי ו לו ורואין אף דומות
זו לזו וכמו מקפת קורא לה אס
דמסקת נדה כפרך בתרל (דף עא):
שלא מן המוקף מדבר שאינו סמוך
לו כלאומ כלי דלחוי מנייה וביה:
דליה כיה שיעורא. שמון 'ו'
סעודות מוזנמות הניה ואי מפירש
תרומה מנייה כל דהו נזר ליה שיעור
עירוב: ומאי פסקא. כלומר
מאי האי תירוצא וכי פסקא תנא
למילתיה דאין ארס נומן עירובי אלא
למלוס דנקט טמא כמילתיה הכי:
סבר לה כרכנן. פלגיני עירוב לדידי
לקמן כפירקין (דף גז): גזרו עליו
בין השמשות כשנת עזמה והבהמת
תרומה צמות היא ויכוין דמיקורא לא
מקנה ונעית למימר אי צעוי חוי
להסוה שעמא דמתשיל עליה כל מקוס
שהיא והדרא לעכלא והער אחר
תרומתה לשפין כלה ומעשר ראשון
כדדומה וכן כולס אס כן מתקן ליה
בין השמשות וקעבר אשנות וקיימת
עירוב כזהו נכנס וזה ויא': יש
לשמרו. כי דברים שצמרו שיעורן
לפי מה שהוא ארס ואין שיעורן שיה
נכל: מלא סמוכו קערס. ניס
הכפורים: סרגומא. קרסא. דתלי
שיעורא כאלס עצמו אחולה זוקן
ולקולא ולא ארענתן ולחומרל דעכלה
דעמו: מנפה ארס ציה ספרס.
שדה שמשות היא קרס דלולס כפיקא
משום עצמותה היא ועצמות כלא כלא
אוי מטמא כלה ושמשפת לפני
רגליו אס יש עסס גדול נראה
מאליו ועסס קען נראה כפסיה ואינו
מסוטו כרגליו: שניש. דריקת
דגלי בני ארס: עטור. שכבר נישו
עצמות חלו ונפחתו כמשעורה: אהל
זרוק. שבו ועטמטל: שמה אהל.
ומזן ציוו לנין הטומאה: ארץ

העמים. מרבתה שיה. עירובי עירובי עירובי
גמול. משפטיה: אהל זרוק לא שמה אהל. וכל שאינו אהל אינו
חוזן: שמייה אהל. ומזן וגדולה עסקין שמחוקת מ' סאה כלה
שסס טורים ציבש דאי קטנה כלי היא ומקבלת טומאה ולא חייאל ורנן
דמתני' כרבי סנירה להו. ויין לרבי יהודה ויין לרנן כסומכוס
כנירה להו דלמר מדי דחוי ליה למילתיה כהיהו שעמא דענין:
מערבין

שמועין לרנן כסומכוס. ויין לרבי יהודה ויין לרנן כסומכוס
כנירה להו דלמר מדי דחוי ליה למילתיה כהיהו שעמא דענין:
מערבין

שמועין לרנן כסומכוס. ויין לרבי יהודה ויין לרנן כסומכוס
כנירה להו דלמר מדי דחוי ליה למילתיה כהיהו שעמא דענין:
מערבין

שמועין לרנן כסומכוס. ויין לרבי יהודה ויין לרנן כסומכוס
כנירה להו דלמר מדי דחוי ליה למילתיה כהיהו שעמא דענין:
מערבין

רבינו הגנאל

שמעבין לארס גדול. פי'
כיון שהוא ארס גדול בשנים
חייב כפעודה. ביום הכיפורים
מערבין לו עירובי חותמת
ועירובי חותמת. א"ת

שמעבין לרנן כסומכוס. ויין לרבי יהודה ויין לרנן כסומכוס
כנירה להו דלמר מדי דחוי ליה למילתיה כהיהו שעמא דענין:
מערבין

שמעבין לרנן כסומכוס. ויין לרבי יהודה ויין לרנן כסומכוס
כנירה להו דלמר מדי דחוי ליה למילתיה כהיהו שעמא דענין:
מערבין

שמעבין לרנן כסומכוס. ויין לרבי יהודה ויין לרנן כסומכוס
כנירה להו דלמר מדי דחוי ליה למילתיה כהיהו שעמא דענין:
מערבין

שמעבין לרנן כסומכוס. ויין לרבי יהודה ויין לרנן כסומכוס
כנירה להו דלמר מדי דחוי ליה למילתיה כהיהו שעמא דענין:
מערבין

שמעבין לרנן כסומכוס. ויין לרבי יהודה ויין לרנן כסומכוס
כנירה להו דלמר מדי דחוי ליה למילתיה כהיהו שעמא דענין:
מערבין

שמעבין לרנן כסומכוס. ויין לרבי יהודה ויין לרנן כסומכוס
כנירה להו דלמר מדי דחוי ליה למילתיה כהיהו שעמא דענין:
מערבין